

City of blinding lights

Per Eloi A el dg., 09/09/2007 - 09:00

Ciutat de llums resplandents

U2

-

How to dismantle an atomic bomb

Lletra original

The more you see the less you know
 The less you find out as you go
 I knew much more then than I do now
 Neon hearts, dayglo eyes
 A city lit by fireflies
 They're advertising in the skies
 For people like us
 And I miss you when you're not around
 I'm getting ready to leave the ground
 Oh, you look so beautiful tonight
 In the city of blinding lights
 Don't look before you laugh
 Look ugly in a photograph
 Flash bulbs, purple irises
 The camera can't see
 I've seen you walk unafraid
 I've seen you in the clothes you made
 Can you see the beauty inside of me?
 What happened to the beauty I had
 Inside of me?
 And I miss you when you're not around
 I'm getting ready to leave the ground
 Oh, you look so beautiful tonight
 In the city of blinding lights
 Time, time
 Time, time
 Time won't leave me as I am
 But time won't take the boy out of this man
 Oh, you look so beautiful tonight
 Oh, you look so beautiful tonight
 Oh, you look so beautiful tonight
 Yeah, in the city of blinding lights
 The more you know the less you feel
 Some pray for others steal
 Blessings not just
 For the ones who kneel, luckily

Lletra traduïda

Cuanto mas ves menos sabes
 Menos averiguas cuanto mas avanzas
 Sabía mucho mas antes de lo que sé ahora
 Corazones de neón, ojos resplandecientes
 Una ciudad se ilumina por luciérnagas
 Que ponen publicidad en los cielos
 Para gente como nosotros
 Y te echo de menos cuando no estás cerca
 Me estoy preparando para dejar la tierra
 Oh, estás tan bonita esta noche
 En la ciudad de las luces cegadoras
 No mires antes de reírte
 Sales fea en una fotografía
 La bombilla del flash, lirios púrpuras
 Que la cámara no puede ver
 Te he visto caminar sin miedo
 Te he visto con las ropas que tu hiciste
 ¿Puedes ver la belleza dentro de mí?
 ¿Lo que ocurrió con la belleza que tuve
 Dentro de mí? Y te echo de menos cuando no estás cerca
 Me estoy preparando para dejar la tierra
 Oh, estás tan bonita esta noche
 En la ciudad de las luces cegadoras
 El tiempo, el tiempo
 El tiempo, el tiempo
 El tiempo no me dejará así como estoy
 Pero el tiempo no sacará al chico de este hombre
 Oh, estás tan bonita esta noche
 Oh, estás tan bonita esta noche
 Oh, estás tan bonita esta noche
 Si, en la ciudad de las luces cegadoras
 Quanto mas sabes menos sientes
 Algunos rezan por el robo de otros
 Las bendiciones no son solo
 Para aquellos que se arrodillan, por suerte

... cercant campanes en la ciutat

La cançó parla de la troballa de quelcom autèntic en mig d'una ciutat que aliena, plena de llums, en la que, quan més avances menys entens. Contemplar la bellesa de l'estimada ens fa tornar a una mena d'estat originari on les coses ténen sentit, són bones i belles. Per a poder arribar a aquest estat cal veure-hi més enllà alhora que hom no defuig de l'entorn. És escombrant que la mestressa de casa troba la moneda perduda (Lc 15, 8-10). Per trobar allò autèntic cal saber contemplar allò més proper:

Les campanes del temple (Anthony de Mello)

El temple havia estat construït en una illa, i tenia un miler de campanes. Campanes grosses i petites foses pels millors artesans del món. Quan bufava el vent o batia la tempesta, totes les campanes repicaven una simfonia que encantava tots els qui l'escoltaven. Però, al cap dels segles, l'illa s'havia enfonsat a l'oceà i, també, les campanes del temple. Una antiga llegenda assegurava que les campanes continuaven repicant sense parar i que qualsevol que escoltés podria sentir-les. Mogut per aquesta llegenda, un jove recorregué milers de milles, decidit a escoltar aquelles campanes. Estigué assegut durant dies a tocar de mar, enfront de l'illa desapareguda i escoltà amb molta atenció. Però l'única cosa que sentia era el soroll del mar. Féu tots els esforços possibles per tapar-lo, però tot fou envà: el soroll del mar semblava inundar el món. Persistí en el seu intent durant setmanes. Quan l'envaí la desesperança, tingué ocasió d'escoltar els savis del poble, que parlaven amb unció de la misteriosa llegenda. Aleshores el seu cor s'inflamava...per a recaure en el desencoratjament quan, després de noves setmanes d'esforç, no obtingué cap resultat. Per fi decidí desistir del seu intent. Potser ell no estava destinat a escoltar les campanes. O potser no fóra certa la llegenda. Era el darrer dia d'estada allí i decidí acudir una darrera vegada al seu observatori, per dir adéu al mar, al cel, al vent i als cocoters. S'estirà damunt la sorra i per primera vegada escoltà el so del mar. Aviat restà tan absort amb aquell so que tot just si era conscient de sí mateix. Tan profund era el silenci que produïa el so. I enmig d'aquell silenci, el sentí! El repicar d'una campaneta, seguit pel d'una altra, i una altra, i una altra...! de seguida totes i cadascuna de les mil campanes del temple repicaven en una gloriosa harmonia, i el seu cor es veié absort en un èxtasi joiós.
